

SMRT

jako součást života

Proč se narodíme, když musíme umřít? Má cenu vůbec něco dělat, když stejně zemřeme? Jaký to má všechno smysl? Co se s námi děje když umíráme a odcházíme? Končí náš život pozemskou smrtí? Existuje vůbec další život?

text: Mgr. Blanka Demčáková foto: Shutterstock.com

Narození a smrt jsou nejsilnější okamžiky v našem životě. Mnozí z nás si možná uvědomují (nebo neuvědomují), že téma smrti se týká každého z nás, a snaží se na to raději nemyslet, zapomínat a nejlépe i vytěsnit úplně ze života. Žijeme – přežíváme ve spěchu a každodenní honičce, pracovní, rodinné a snad ani o dovolené se neumíme zastavit, ztišit, zauvažovat, kam ten náš ještě ŽIVOT spěje, směřuje a jak vlastně ŽIJEME?!

Na „Dušičky“ vzpomínáme

Nastává období podzimních mlh, nostalgické a vzpomínkové.

Na den 2. listopadu připadá svátek Památky zesnulých – Dušičky. Vzpomínáme na své zemřelé příbuzné, přátele, osobnosti... Přicházíme na hřbitovy, abychom očistili okolí hrobu, pokládáme věnce, květiny a zapalujeme svíčky, abychom pak v tichu za zemřelé vyslali modlitbu – procítěnou myšlenku plnou světla. Někdo může v tento čas pociťovat úzkost či tíseň a někdo zas poděkování za vzácný dar života. V tento den se na chvíli vydáváme jiným směrem, než ve svém životě jdeme obvykle. Zastavíme se a zauvažujeme. Nejdeme vpřed, ale chvíli se vracíme zpět. Tato cesta ale není pro-

jevem něčeho zpátečnického, je projevem vděčnosti, moudrosti, smíření, lásky, světla a naděje. Přemýšlíme víc než kdy jindy o životě a jeho smyslu, smysluplnosti našich současných dní.

Jako dítě jsem se na „dušičky“ těšila, a to hlavně proto, že jsme doma tvořili a vyráběli různé kytice a věnce, chodili zdobit hroby a zároveň potkávali mnohé známé, blízké z rodiny nebo přátele. Vnímala jsem, jak barevný hřbitov v podvečerní atmosféře celý zářil světýlky, a spolu s vůní spadaneho listí a podzimních květin v tom tajemném tichu mělo vše velké kouzlo. Moje babička vždy dělávala v ten večer ta-

kový tradiční vzpomínkový rituál: vybrala ze skříně jakýsi kovový vynález, který připomínal malý kolotoč. Dolů na podstavec vložila a zapálila 4 svíčky (za zemřelé) a jak teplo z nich sílilo, postupně se jeho vrchní část roztočila a začala hezky cinkat, až dokud nedohořela poslední svíčka. V průběhu večera babička vzpomínala na minulost a vyprávěla zážitky s těmi, kteří už nejsou mezi námi a o pomíjivosti času. Ten rituál jsem nazvala „koloběh vzpomínek“.

Jaký smysl má uchovávaní a zdoření hrobů našich blízkých? Jaký smysl mají naše návštěvy hřbitovů? Proč se na dušičky rozsvěcují svíčky?

VĚČNOST – můžeme znovu poděkovat, vyjadřujeme tím, že jsme byli obdarováni, že jsme byli milováni a že v nás stále žije něco z toho, pro co žili ti, kteří tu již fyzicky nejsou. Děkuje se za jejich čas a přítomnost, kterou jsme mohli s nimi spolu sdílet. Zároveň nás to nutí si uvědomovat, jak důležité je naučit se poděkovat nebo vyjádřit člověku obdiv ještě dnes, neboť zítra už to nemusí být možné, a mohli bychom toho pouze litovat.

MOUDROST – Vzpomínáme na postoj, které zemřelí zastávali a které se nám snažili svým žitím předávat. Přiznáváme, v čem všem měli pravdu... Někdy se nám může zdát, že žijeme v době, kdy není prostor pro trvalé hodnoty a smysl pro tradice.

SMÍŘENÍ – Vzpomínka na zemřelé je příležitostí k tomu, abychom odpouštěli, protože si uvědomujeme, že člověk nemůže být dokonalý, každý děláme chyby. Odpuštění je projevem lásky a zároveň tím zemřelou duší pustíme a vzájemně emoční pouto tím rozuzlíme a naše svazující spojení tím energeticky vyčistíme.

NADĚJE – víra v život po smrti. Neochromujeme naději; pokud je člověk naplněn strachem, nenese v sobě žádnou naději vědomého života po pozemském odloučení. Smrt je pouze transformace – přechod z hmotného bytí do jiné úrovně.

MODLITBA – v tichu se pomodlíme za jejich spásu a vnitřně vyzáříme světlo. Každou zapálenou svíčkou tím svítíme zesnulým na cestu, dokážeme je tak povznést blíže k oblastem světla, do duchovního domova (jelikož to žije v člověku, naše já, to, co oživuje fyzické tělo, je duchovní podstaty).

Obava ze smrti

Nejvíce se bojíme smrti – statisticky je dokázáno, že na 1. místě je právě strach ze smrti.

Něco, na co všichni lidé věří bez výjimky je smrt! Každý je přesvědčen o tom, že jednou přijde. Všichni víme, že umírání se nikdo nevyhneme. Bojíme se více smrti a toho, co bude po smrti, než naši nevědomosti a poznání souvislostí v současném

žití. O smrti jsme si vytvořili hrůzostrašný pojem, a to jenom proto, že život nevyužíváme smysluplně. Smrt by tím vůči nám ztratila svou sílu.

Odchází se těžce, když nemáme povědomí o tom, co bude dál. Máme totiž pocit, že ztrácíme svou identitu, že už nebudeme. Lidé si zakrývají oči a uši namísto toho, aby hledali pravdu, smysl života. Jsou raději oslepení a hluchí! Ten, kdo se s umíráním vypořádá v myšlenkách, se naučí kráčet životem svobodněji, vědoměji a vděčněji, naplněn vzájemností. Usilujme se poznávat a vnímat život ve všech souvislostech. Máme odejít bohatí uvědoměním z prožitků, které jsme nasbírali a co dobrého jsme učinili. Je tak mnoho lekcí, které se musíme naučit zvládat každodenním životem zde na zemi a může to pro nás být velkou příležitostí.

Nemusíme se obávat smrti, není zánikem, ale přechodem jenom do jiného světa. Mějme se na pozoru před svými chybami, protože nás mohou doprovázet i nadále. Napravujeme je proto hned, začneme neodkladně, ještě dnes! Ještě lépe je ale vůbec je nevytvářet, nedělat, nečinít, zcela jim předcházet.

Co bude, až to přijde?

Náš život přechází dál bezprostředně po odložení tělesné schránky. Odchodem do jiné dimenze se nezmění ani naše přednosti a slabiny ani naše vědění. Vše závisí na duševním stavu každého jednotlivce. Rozhoduje otázka, zda jsme pozemský život využili smysluplně k chtěnému rozvoji vědomí – nebo zda jsme se neohlíželi na vlastní účel našeho každodenního života a věnovali se pouze vlastnímu prospěchu.

Vykočením do jiného světa se tedy nestkáme s ničím hrozným, nepřírozeným, ba ani nezvyklým. Neprožíváme odloučení ani propast, protože tento a onen svět tvoří neoddelitelnou součást. Smrt nám otevírá bránu k našemu vlastnímu vnitřnímu světu. Neboť svět, který nás po smrti čeká, je naprosto stejný, který si v sobě neseme již nyní – jako svět svých myšlenek a postojů, našich rozhodnutí a činů. A tím si sami připravujeme podmínky. Co myslíte, v jakém světě končí zoufalí sebevrazi, kteří vidí pouze beznaděj? Je velice neuvážlivé a nepokorné k životu, chtít odejít předčasně, jen abychom se zbavili trápení. Nelze nic uspěchat a už vůbec ne náš vývoj (např. i sebemenší hádka může být příležitostí k pokroku v sebeovládání).

Končí náš život opravdu pozemskou smrtí?

Tato otázka zaměstnává mnohé z nás. Odpověď na tuto otázku však dává člověku úplně jiný pohled na smysl života.

Smrt je tématem, kterým se zabýváme velice neradi. Skoro vždy je spojená s po-

citem ztráty, nemilého konce, zániku a šokujícího zásahu do života. Pro materiálně smýšlejícího člověka (nevěřícího v existenci duše a myslícího si, že člověk je pouze tělo) je úmrtí blízkého člověka zdrcujícím zážitkem, spojeným se zánikem života, s rozplynutím existence, s rozpadem živé bytosti v nic. No, i věřící nesou smrt těžce a o osudu duše po opuštění pozemského těla mají nejasné představy. Pověstně ho spojují s pojmem věčného odpočinku a spánku. Hřbitovy jsou plné nápisů jako: „odpočivej v pokoji“, „zde spí věčným spánkem“, „spi sladce“, „odešel jsi navždy“. V těchto představách je zřejmě vyjádřená podvědomá touha člověka: po strastiplné pozemské námaze si konečně pořádně odpočinout, vzít si tak jakýsi druh odměny za útrapy a povinnosti, kterým byl v průběhu pozemských let vystaven.

Je potřeba si přiznat, že náš život nekončí tím, že pouze zemřeme. Život zde na zemi je pouze úžasnou školou k zdokonalení našeho vědomí a tím i jednání. Rozvíjíme v tomto životě své vnímání a použijeme světlo v nás, přestaneme se smrti bát. Přechod na druhý břeh je totiž posvátná věc.

Žít a mnohdy přežívat nestačí, je potřeba uvědoměle prožívat, tj. se vší důsledností a v závislosti k podnětům vnějším i vnitřním. Snažme se ještě za tohoto života činit dobro, vhodná a moudrá rozhodnutí a ty správné činy. Jak životně důležité je náš správný vztah k dnešku a ke všemu, co nám přináší! Jak k němu přistupujeme? Jaké jsou naše reakce? Využijme nám darovaný vzácný čas života, neboť nevíme, co nás čeká zítra, nevíme dne a ani hodiny...

Srdečně Vás zveme na přednášku, která se uskuteční v Den památky zesnulých, tj. dne 2. 11. 2017 v 18.00 hod. v Centru AVASA (www.avasa.cz, rezervace: tel. 734 384 673) a nabízí poznání k tomuto tématu a taky zkušenosti z klinické smrti, které můžou být pro vás užitečné a prospěšné. Těším se na Vás

Mgr. Blanka Demčáková

Terapeut osobnostního rozvoje: poradenství, typologie osobnosti, přednášky a semináře, tel. 604 300 189. www.perlapoznani.cz